

си на трапезытъ, и като гледалъ всякому на лицето, и на очитъ живо изображеніе на любовь и радость, всхлыщавалъ ся въ душѣхъ си. Подирь обѣдтъ всички бѣдны братія напълняли чашитъ си и съ единъ гласъ вывали: *“Почтенный Болярино, добрый нашъ татко, мы пиѣмъ за твое здравіе! Колко капки сж въ нашитъ чаши толкъось годи ны благополучно да живѣешь!,”* Тѣй піяли и благославали и тѣхнутъ сълзы отъ благодарность ся роняли и капяли върху трапезны-тъ бѣлы месалы.

Такъвъ е былъ боляринъ-тъ Тихомиръ, вѣрный-тъ царевъ свѣтникъ и вѣренъ пріятель на чловѣчеството. Той былъ вече прѣминѣлъ шестдесеть-тѣхъ години, кръвь-та въ жилы-тъ му вече полека ся прѣобращала, тихо-то трепканіе на сърдце-то му прѣдвѣщавало вече вечеръ-тѣ на живота му и приближаваніето на нощъ-тѣ. — Но добрый чловѣкъ страхува ли ся отъ тѣзи гѣстѣ и не проникателнѣ тъмнинѣ, когато е съ него добро-то му сърдце, чистата му совѣсть и добры-тъ му дѣла? Не! Той върви на прѣдъ безтрепетно, наслаждава ся съ послѣдни-тъ зарі на заходящѣ-тѣ свѣтлинѣ, обраща спокойно гледъ-тъ си на прѣминѣлото, и съ радостно почти и тъмно, но не по-малко тържественно прѣдчувствіе крачи съ нозѣ къмъ онѣзи неизвѣстность. — Народна-та любовь и царска-та милость были награда за добродѣтель-тѣ на старый боляринъ, но вѣнецъ-тъ на негово-то щастіе и радость была любезна-та Невѣнка, однородната му дѣщеря! Той отдавнѣ вече былъ оплакалъ добръ-тѣ ѣ майкѣ, която заспала вѣчный сѣнь на неговы-тъ обятія и кипарисы-тъ на съпружескѣ-тѣ любовь скоро ся покрыли съ цвѣтове-тъ на родителскѣ-тѣ любовь; — въ младѣ-тѣ Невѣнкѣ той видѣлъ изново образъ-тъ на покойнѣ-тѣ си съпругѣ, и вмѣсто горчивы сълзы и жалбы, изгрѣяли сладкы зарі за него, и въ очи-тъ му нѣжны сълзы ся виждали.

Много цвѣтія има въ горѣ-тѣ, въ поле-то и въ зеле-